

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. D.  
przeciwko Towarzystwu (...) w W.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 6 lutego 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 29 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu istotnego zagadnienia, potrzebie wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości oraz oczywistej zasadności. Sformułowano trzy zagadnienia, z których pierwsze odnosi się do potrzeby ustalenia zasad rozkładu

ciężaru dowodu w sprawach o zadośćuczynienie za śmierć osoby bliskiej co do okoliczności przyczynienia się poszkodowanego, drugie dotyczące konieczności dopuszczenia dowodu z opinii biegłego celem oceny stopnia poniesionej krzywdy oraz trzecie, dotyczące możliwości zaliczenia na poczet odszkodowania, o którym mowa w art. 446 § 3 k.c. kwoty wydatków poniesionych przez powoda na gospodarstwo domowe.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Przedstawione zagadnienia nie mogą być uznane za istotne, a ponadto pozostają poza poczynionymi przez Sąd Apelacyjny ustaleniami faktycznymi. Po pierwsze, kwestia rozkładu ciężaru dowodu co do okoliczności przyczynienia się przez zmarłą do wypadku nie mogła budzić wątpliwości, gdyż Sąd ustalił, na podstawie zebranego materiału, że do przyczynienia takiego doszło w zawiązku z naruszeniem przez poszkodowaną zasad poruszania się po jezdni. W takim wypadku, jeśli powód twierdził, że do tego nie doszło, spoczywał na nim ciężar, o którym mowa w art. 6 k.c., że poszkodowana nie naruszyła powyższych zasad. Po drugie, nie można uznać, że potrzeba ustalenia zakresu i rozmiaru krzywdy powoda, będących wynikiem jego stanu psychicznego po śmierci żony wymaga w każdym wypadku powołania dowodu z opinii biegłego. Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyraźnie wskazał, że ocena stopnia krzywdy i należnego związku z tym zadośćuczynienia jest kwestią zindywidualizowaną i wymaga oceny przez sąd, a nie biegłego. Ustalenie, że do krzywdy po stronie powoda doszło było bezsporne, a spór odnosił się jedynie do tego, jaka powinna być odpowiednia wysokość zadośćuczynienia. To zaś nie należy do sfery wiadomości specjalnych. Po trzecie z ustaleń faktycznych wynika, że Sąd uznał, że nie doszło do znacznego pogorszenia sytuacji życiowej powoda i stąd nie uwzględnił żądania zasądzenia odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 k.c. W związku z tym kreowanie zagadnienia prawnego w oparciu o pytanie, czy wpływ na to odszkodowanie może mieć poniesienie kosztów związanych z prowadzonym gospodarstwem domowym w sytuacji gdy nie zostało ustalone, aby koszty te były wyższe niż w przypadku, gdyby nie doszło do śmierci poszkodowanej jest bezprzedmiotowe.

Potrzeba wykładni przepisów budzących wątpliwości została zaprezentowana w sposób opisowy bez powołania, o jakie przepisy chodzi co

uniemożliwia odniesienie się do tego aspektu wniosku skargi o jej przyjęcie do rozpoznania.

Szczegółowa analiza treści skargi kasacyjnej nie uzasadnia także wniosku o jej oczywistej zasadności.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. postanowił odstąpić od obciążenia skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

aj